

ZWABBER 2

Weer word ik gebeld, “of ik mijn hond kwijt ben”?

Ik ben aan het werk in Zaandam bij iemand waar de bereikbaarheid slecht is. En ik heb een tijdelijke telefoon van mijn provider omdat de mijne stuk is, deze is zo mogelijk nog slechter. Kortom, bereikbaarheid is om te huilen.

De mevrouw blijkt van het dierenasiel en zegt me Zwabber te hebben.

Waarschijnlijk was er weer met vuurwerk geknald in het aanpalende tunneltje en heeft hij in blinde paniek de benen genomen. De politie heeft hem gevonden en naar het asiel gebracht. Dank daarvoor.

Of ik hem voor 16.30 uur wil halen en dat kost me €5,00 en anders iedere dag een flink bedrag meer. Poeh...er is niemand thuis..ehm. Ik denk: het moet *nu* want ik ben morgenochtend extreem vroeg weg en niet voor donker thuis. Al mijn radars draaien.....Ik ga iets bedenken, heeft u het nummer voor mij? Ik ben aan het werk en u belt anoniem en weg was de verbinding.... Ik bel naar huis, YES, jongste is al thuis, mooi, hij is de sjaak! Schat, lieverd, je MOET zwabber halen, zo en zo daar en daar. De schat vertrekt naar achteraf blijkt in de regen....

Ik wordt 20 minuten later gebeld. Met een zichtbaar nummer? Ik krijg dezelfde dame aan de lijn en ze is flink geïrriteerd. “Ik begin meteen met te zeggen dat ik blij ben dat ze belt. En mijn zoon komt er aan om de hond te halen, het is me toch gelukt iemand te vinden....” Ik kreeg de kans niet het laatste rustig te zeggen. Ze vond dat ik haar wel terug had kunnen bellen. Ja dat wilde ik graag maar....En klopt het dat de jongen die voor me staat de hond komt halen? “Ja”, zeg ik blij. “Nou uw zoon krijgt de hond niet mee!”

Pardon? De lijn verbrak weer....Stomme provider, stomme lokatie...

Contact: “Nee hij is minderjarig en dan had u me dat wel even kunnen melden per mail”. “Pardon, ik ben aan het werk, ik heb geen internet en ik zeg u nu dat dat jongetje, leuk blond haar, hij heet ‘jongste’ Zwabber mee kan nemen”. “Nee, dat doen we niet zomaar, de protocollen zeggen dat hij een volwassene mee moet, en die jongen moet nu met hem fietsen” zegt ze. “Ja”, zeg ik dat doet hij vaker en dat bepaal ik want ik ben zijn moeder en de baas van Zwabber. “Nee,” hij was tenslotte op de publieke weg gevonden dus nu was zij verantwoordelijk.

Ik zeg, (stom stom stom....) nou het is geen baby die hij op zijn fiets mee moet nemen....

Maar de hond is wel een levend wezen waar we het over hebben snauwde ze me toe! Het beeld van de geitenwollen sok, machtswellustig en vast ook rokende vrijwilligster drong zich aan me op...Bah wat een nare reactie.

Nee natuurlijk is het een levend wezen daarom heb ik geregeld dat hij nu op gehaald kan worden etc. etc.

Weer werd de lijn verbroken. Ik blijf bellen eindelijk krijg een collega. De vrouw werd geroepen en bitste op de achtergrond toe: Nee haar hoeft ik niet meer te spreken, het is wel genoeg, ik regel wel wat.

Ik lachte en zei tegen de heel aardige mevrouw, “nou dat klonk niet vriendelijk”, “nee”, zei ze. Ik vroeg haar of zij de dame, Esther, hartelijk wilde bedanken voor de goede zorgen van mijn hond en dat ik haar zeer erkentelijk ben dat ze onze hond gewoon mee geeft aan mijn zoon.

Bij thuiskomst is Zwabber als altijd blij mij te zien. Hij is nat en vies van een middagje op stap. Jongste is gefrustreerd. Hij had ook nog te horen gekregen dat de hond zo mager was. “Mam, toen jij voor de zomer bij de dierenarts was zei de dierenarts toch, op jouw vraag of hij niet te mager was, dat hij juist perfect is”? “Ja lieverd dat klopt”. “Die mevrouw van zo’n asiel zou dat dan toch ook moeten weten”. “Ja lieverd, dat zou je zeggen”.

En zo zit je voor dat je het weet in een maalstroom van een beeldvorming waar je amper vanaf komt. Een asociaal gezin waar de hond ‘zomaar’ weg kan lopen, niemand die zich bekommert om

het beest, moeder is niet thuis, kind wordt door weer en wind gestuurd om de veel te magere hond op te halen'.

Ik ben boos, de hele avond overvalt me deze boosheid. Onrecht wordt me aangedaan door een of andere troela die denkt dat ze het recht heeft om te oordelen. Laat ze zich gaan bekommeren over dingen die er toe doen. Nee word maar geen vrijwilligster in een asielzoekerscentrum, dat zou sneu zijn.

Zo moeten mensen zich voelen die een onterechte zorgmelding aan hun broek hebben hangen. Het was het onderwerp van de cliënte waar ik die middag zat. Tja.....